

Fővárosi Ítéltábla

2.Kf.27.628/2010/5.szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Lakatos, Köves és Társai Ügyvédi Iroda (Budapest, ügyintéző: dr. Köves Péter ügyvéd) és a Sólyom Ügyvédi Iroda (Budapest, ügyintéző: dr. Sólyom Iván ügyvéd) által képviselt K&H Bank Zrt. (Budapest) felperesnek a dr. László Ildikó Katalin ügyvéd (Budapest) által képviselt Gazdasági Versenyhivatal (Budapest, hivatkozási szám: Vj-58-031/2009.) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2010. évi szeptember hó 14. napján kelt 11.K.30.245/2010/10. számú ítélete ellen a felperes által 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán az alulírott helyen 2011. évi február hó 23. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100.000 (azaz egyszázezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - további 880.000 (azaz nyolcszáznyolcvanezer) forint kereseti és 900.000 (azaz kilencszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az alperes a 2009. április 28-án hivatalból indított versenyfelügyeleti eljárás alapján a 2009. december 10. napján hozott Vj-58-28/2009. számú határozatában megállapította, hogy a felperes 2005. októbere és 2007. májusa között a fogyasztók megtévesztésére alkalmas magatartást tanúsított az általa értékesített CDO-kötvények ún. Tájékoztató leírásainak alkalmazásával, amely miatt őt 40.000.000 forint bírság megfizetésére kötelezte. A határozat indokolása szerint az alperes a hatáskörét a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tptv.) 45.§-ában foglaltakra alapította. Az általános jogelveknek megfelelően azt vizsgálta, hogy a felperes 2005-ben, 2006-ban és 2007-ben tanúsított magatartása megfelelt-e az akkor hatályos Tptv. előírásainak. A fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Fttv.) nem alkalmazható, mert az 2008. szeptember 1-jén lépett hatályba. Hangsúlyozta, hogy a versenyhatóság versenyjogi vizsgálódása eltér a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete (a továbbiakban: PSZÁF) jogszerűségi vizsgálatától, ezért a felperes magatartása Tptv.-nek való megfelelése szempontjából nincs jelentősége annak, hogy ezt a magatartást a PSZÁF is vizsgálta, illetve, hogy azt miként minősítette. A felperes pedig a CDO-kötvények forgalmazásával kapcsolatos tevékenysége során a befektetés lényeges jellemzői, biztonságossága, a vállalt kockázatok, a nyújtott garanciák tekintetében adott tájékoztatásaival a Tptv. 8.§-ának (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő, a fogyasztók megtévesztésére alkalmas magatartást tanúsított.

A felperes keresetében a jogerős határozat hatályon kívül helyezését kérte, álláspontja szerint ugyanis az a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 121.§-ának (1) bekezdés b) pontja szerint semmis. Állította, hogy a korábban hatályban volt hatásköri szabályok szerint az alperesnek nem volt lehetősége eljárni. Éppen a konkuráló hatáskörökből eredő viták megszüntetése, az ugyanazon anyagi jogi szabályokon alapuló párhuzamos eljárások elkerülése érdekében a fogyasztókkal szembeni magatartásokra vonatkozó anyagi jogi szabályok megsértésével kapcsolatos hatáskört a 2008. szeptember 1-jén hatályba lépett Fttv. 10.§-a egyértelműen megosztotta az alperes, a Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatóság (a továbbiakban: NFH) és a PSZÁF között. Állította, hogy a hatáskör megállapítása eljárási kérdés. A kapcsolódó jogirodalom, az európai uniós joggyakorlat, valamint az Fttv. 53.§-ának (1) bekezdésére utalással kifejtette, hogy az általánosan elfogadott jogelv szerint az anyagi jogi szabályok tekintetében a magatartás tanúsításakor irányadó szabályokat kell alkalmazni a törvény eltérő rendelkezése hiányában, viszont az eljárási szabályoknak nincs visszaható hatálya, ezért az eljárási cselekmény foganatosításakor hatályban lévő eljárási szabályt kell alkalmazni. Éppen ezért az alperesnek nem volt lehetősége arra, hogy a magatartás tanúsításakor hatályban lévő eljárási szabályokat alkalmazza. A hatásköri rendelkezések kógens szabályok, a hatáskör fennállása nem a jogszabály értelmezésén vagy a jogalkotói szándék keresésén alapszik. Ha a jogalkotó szándéka arra irányult volna, hogy a Tptv. III. Fejezetének hatásköri szabályait hatályban tartsa, akkor arról kifejezetten rendelkezett volna. Az Fttv. 10.§-ának (2) bekezdése alapján az eljárásra a

PSZÁF rendelkezett hatáskörrel, azt gyakorolta is, amikor a tájékoztatókat fogyasztóvédelmi szempontból vizsgálta. Az alperes eljárása ezért a Ket. 19.§-ának (4) bekezdésébe is ütközik. A jogalkotó a fogyasztókkal kapcsolatos tisztességtelen magatartásokra vonatkozó anyagi jogi szabályokat is módosította, azokat az Fttv-be utalta. Az alperes így a döntését olyan jogszabályra alapította, amely a határozat meghozatalának időpontjában nem volt hatályban, ugyanakkor nem volt egyéb olyan jogszabály sem hatályban, amely alapján az alperes a Tptv. 8.§-ára alapíthatta volna döntését. Hangsúlyozta, hogy hasonló ügyben a Fővárosi Bíróság másik tanácsa a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339/A.§-ában foglaltakra figyelemmel, a kifejezett jogszabályi rendelkezés hiányában a határozat semmisségét állapította meg.

Az alperes ellenkérelmében a határozatban foglaltak fenntartása mellett kérte a kereset elutasítását. Hangsúlyozta, hogy nincs olyan jogszabályi előírás vagy jogtudományi álláspont, amely szerint egy adott rendelkezést ne lehetne értelmezni. Az európai uniós irányelv átültetése során a jogalkotót nem vezette olyan szándék, hogy a korábbi - a hazai jogszabályok alapján addig is tiltott - magatartások jogkövetkezmények nélkül maradhatnának. Megjegyezte, hogy a PSZÁF egyértelműen rögzítette határozatában, hogy az eljárása során a tőkepiacról szóló 2001. évi CXX. törvény (a továbbiakban: Tpt.) 115.§-ában írt rendelkezések súlyos megsértését állapította meg a felperes terhére, a meghozott intézkedéseit pedig nem az Fttv. 24.§-ának (1) bekezdésére, hanem a Tpt. 400.§-ára alapította.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Indokolása szerint elsőként azt vizsgálta, hogy az eljárás alapjául szolgáló felperesi cselekmény megítélhető volt-e a magatartás tanúsítása idején hatályban volt jogszabály alapján. Leszögezte, hogy a felperes által tanúsítandó, elvárt magatartás zsinórmértékét az alperes által vizsgált időszakban a Tptv. 2008. szeptember 1-je előtt hatályos anyagi jogi szabályai írták körül. A jogszabályszerkesztésről szóló 61/2009. (X.14.) IRM rendelet (a továbbiakban: IRM r.) 84.§-ának (6) bekezdésében is kifejezésre juttatott általános normatani szabály alapján ezen anyagi jogi szabályok megtartása kérhető számon a felperestől. Csak ez az értelmezés felelhet meg a jogállami jogalkalmazásban elsődleges jogbiztonság elvének, azon belül is annak a követelménynek, hogy egy adott magatartás jogkövetkezményei a magatartás tanúsításakor előre láthatók és kiszámíthatók legyenek. Kiemelte, hogy a közigazgatási ügyek elbírálásakor gyakori, hogy az eljáró hatóság már hatályon kívül helyezett - de az adott jogviszonyra az elbíráláskor irányadó - jogszabályt alkalmaz. Ilyenkor nyilvánvalóan a bírósági felülvizsgálat során is ez a jogszabály lesz irányadó. E főszabálytól csak abban az esetben kell eltérni, ha az új jogszabály önmaga visszaható hatályát állapítja meg. Effajta rendelkezés azonban csak kivételesen fordulhat elő, mert a jogalkotásról szóló 1987. évi XI. törvény (a továbbiakban: Jat.) 12.§-ának (2) bekezdése alapján a jogszabály a kihirdetését megelőző időre nem állapíthat meg kötelezettséget és nem nyilváníthat valamely magatartást jogellenessé. A jogalkotó nem hozott olyan kifejezett rendelkezést, amely a Tptv. 8.§-a 2008. szeptember 1-jét követően hatályos szövegének visszaható hatályú alkalmazását tenné lehetővé, ezért az eljárás alapjául szolgáló felperesi cselekmény a magatartás tanúsítása idején hatályban volt jogszabály alapján volt megítélhető. A Tptv. 2008. szeptember 1-je előtt és azt követően is változatlan szöveggel hatályos 45.§-a alapján pedig az alperes hatásköre fennáll.

Kifejtette, hogy az Fttv. 53.§-ának (1) bekezdése a törvény eljárási rendelkezéseinek alkalmazhatósága körében akként rendelkezik, hogy az Fttv. hatáskört szabályozó 10.§-a is kizárólag a törvény hatálybalépését követően indult eljárásokban alkalmazható. Ez a jogszabályhely az eljárási rendelkezéseknek az anyagi jogi szabályoktól eltérő azonnali alkalmazhatósága alól teremt kivételt, amire azért van szükség, mert az Fttv. által létrehozott eljárási rendben csakis az Fttv. anyagi jogi rendelkezései kérhetők számon. Az Fttv. 10.§-a a törvény betűje szerint is a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmának megsértése miatti eljárásokra vonatkozik, amely anyagi jogi rendelkezések 2008. szeptember 1-je előtt nem voltak hatályosak, így a törvény hatályba lépésekor folyamatban lévő eljárások tárgyát sem képezhették. Megjegyezte, hogy a Fővárosi Bíróság másik tanácsa által hozott ítéletnek nincsen kötőereje. A PSZÁF vizsgálata pedig nem korlátja annak, hogy az alperes a versenyfelügyeleti jogkörét gyakorolja.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet kereseti kérelmének megfelelő megváltoztatását kérte. Előadta, hogy az elsőfokú ítélet súlyosan téves és jogszabálysértő megállapításokat tartalmaz mind az alkalmazandó hatásköri szabályok vonatkozásában, mind az anyagi jogi szabályokkal kapcsolatban. Az ítélet indokolása dogmatikailag hibás, mivel először az alkalmazandó anyagi joggal kapcsolatban tett megállapítást és csak azt követően foglalkozott azzal, hogy volt-e az alperesnek hatásköre egyáltalán. Hangsúlyozta, hogy minden esetben a jogalkotó dönti el, hogy meddig és miként szankcionálandó egy adott magatartás. Jelen esetben a jogalkotó döntött úgy, hogy egy vélelmezett fogyasztói megtévesztést az Fttv. hatályba lépése után már csak az Fttv. alapján lehet szankcionálni. Az elsőfokú ítélet indokolása a Pp. 221.§-ának (1) bekezdésébe, illetve a következetes joggyakorlatba ütköző módon elmulasztotta megjelölni, hogy miért nem vette figyelembe az általa előadott, a Fővárosi Bíróság másik tanácsa által hozott ítélet indokolására hivatkozó jogi érvelését. Nem vitatta, hogy az ítéletnek nincs kötőereje, ám az elsőfokú bíróság meg sem kísérelte cáfolni a Pp. 339/A.§-ával kapcsolatos előadását. Álláspontja szerint az IRM rendelet hivatkozott szabályával teljes mértékben összeegyeztethető, és az Fttv. átmeneti rendelkezéseiből kitűnő az jogalkotói döntés, hogy az Fttv. által módosított Tpv. 8.§-át a 2008. szeptember 1-je előtt tanúsított magatartásokra is alkalmazni rendelte azáltal, hogy ezen időszakra eltérő szabályt nem kodifikált. Hangsúlyozta, hogy maga az Fttv. jogalkotói kommentárja is elismeri, hogy az Fttv. hatálybalépésével az ott rögzített - és nem az adott magatartás tanúsításakor fennállt és már nem hatályos - anyagi jogszabályok alkalmazásának van helye. Magyar jogirodalmi megállapításokra utalással állította, hogy egy határozat törvényessége csak úgy ítéltető meg, ha a bíróság azt a meghozatala időpontjában hatályos jogszabályokkal veti össze. Ennélfogva az elsőfokú bíróságnak a Tpv. és az Fttv. 2008. szeptember 1-jét követően hatályos szövege alapján kellett volna felülvizsgálnia az alperes határozatát, e jogszabályi kötelezettségének azonban nem tett eleget. Kifejtette, hogy az általános normatani szabály szerint az eljárási szabályt - ettől eltérő kifejezett rendelkezés hiányában - az eljárási cselekmény megkezdésének időpontjában hatályos szabályok szerint kell alkalmazni. Az eljárási szabály hatálya általában rögtöni, vagyis a folyamatban lévő ügyekben a hatályba lépést követően is alkalmazandók az új normák. Megjegyezte, hogy a közösségi joggyakorlat is kizárja az eljárási szabályok visszaható hatályát. Téves és logikailag is megalapozatlan az elsőfokú ítélet azon megállapítása is, miszerint a korábban hatályos anyagi jogi

szabályhoz kapcsolódó hatásköri szabály, így a Tpv. 45.§-a az Fttv. eltérő hatásköri szabályainak hatálybalépése ellenére is irányadó az adott anyagi jogi szabályokra, azért mert a jogalkotó azt nem helyezte hatályon kívül. Jelen esetben a határozat alapjául szolgáló versenyfelügyeleti eljárás megindításakor hatályos jogszabályok a fogyasztó megtévesztése miatti eljárásokkal kapcsolatos hatáskört a felperes vonatkozásában a PSZÁF-hoz telepítették, és sem a Tpv., sem az Fttv. hatásköri szabályai nem állapítanak meg a hatásköri szabályok alól kivételt a 2008. szeptember 1-je előtti magatartásokra. Az Fttv. 10.§-a szerinti hatásköri szabályokat egységesen kell alkalmazni minden 2008. szeptember 1-je után indított eljárásban az Fttv. 53.§-ának (1) bekezdése alapján, függetlenül attól, hogy mikori magatartást kell vizsgálni. A 2008. szeptember 1-je után indított versenyfelügyeleti eljárás lefolytatására ezért az Fttv. 10.§-a szerint az alperes nem rendelkezett hatáskörrel. Nyilvánvalóan téves továbbá az az elsőfokú ítéleti megállapítás, miszerint a PSZÁF és az alperes párhuzamosan is rendelkezik hatáskörrel a vállalkozásokkal szembeni eljárásra fogyasztóvédelmi kérdésekben.

A fellebbezéssel szembeni ellenkérelmében az alperes a korábban előadottak megismétlése mellett kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását. Hangsúlyozta, hogy a fellebbezést jogszabálysértésre lehet alapozni, az ítélet indokolásának a felperes által hivatkozott dogmatikai hibájára nem. Előadta, hogy a fellebbezésben is hivatkozott fővárosi bírósági ítéletet a Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.27.423/2010/6. számú végzésével hatályon kívül helyezte. Az e végzésben foglalt indoklás pedig egyértelműen alátámasztja a jelen elsőfokú ítélet helyességét.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése szerinti terjedelemben, az előterjesztett fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között vizsgálta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 206.§-ában foglaltaknak megfelelően, helyesen rögzítette a perben irányadó tényállást, amely alapján helytálló jogi következtetésre jutott mind az alkalmazandó jogszabály megválasztása, mind az alperes hatáskörének tartalmát illetően. A felperes a fellebbezésében nem hivatkozott olyan tényre vagy bizonyítékra, amely az elsőfokú bíróság ítéletének jogszerűségét megkérdőjelezné, nem jelölt meg olyan tény vagy körülményt, amely a fellebbezés kedvező elbírálását eredményezhette volna. A felperes kereseti előadására vonatkozó mindenre kiterjedő, kellő részletességű, megfelelően alapos és jogszerű elsőfokú ítéleti indokolással a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetért, ezért azt nem ismétli meg. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a következőket hangsúlyozza.

A közigazgatási perben a bíróság jogszerűségi felülvizsgálatot végez; azt kell elbírálnia, hogy az alperes eljárása összhangban állt-e a jogszabályokkal, határozata megfelel-e az adott közigazgatási jogviszonyra vonatkozó jogszabályoknak. Ennek során először is azt kell megállapítania, hogy mi az adott ügyben alkalmazandó jog, illetve, hogy az alperes az alkalmazandó jogot megfelelően választotta-e ki. Amint arra az Alkotmánybíróság a 272/B/2006. AB határozatában is rámutatott, „az alkalmazandó jog megválasztása a jogalkalmazás egyik alapvető kérdése. Annak megítélése, hogy egy konkrét közigazgatási ügyben milyen jogszabályok alapján kell a határozatot

meghozni, a hatályos jogszabályi rendelkezések alapján a jogalkalmazó feladata. A bírói felülvizsgálat egyik funkciója éppen annak vizsgálata, hogy a közigazgatási határozatot hozó hatóság törvényesen járt-e el az alkalmazandó jog megválasztása során. Mindebből következően helyesen járt el az elsőfokú bíróság akkor, amikor elsődlegesen azt vizsgálta a felperes kereseti kérelme alapján, hogy az alperes megfelelően választotta-e ki az alkalmazandó jogot. A határozat alapjául szolgáló jog téves kiválasztása ugyanis a határozat olyan lényeges, az ügy érdemére is kiható és a bírósági eljárásban sem orvosolható hibája, amely miatt azt - minden további vizsgálat nélkül - hatályon kívül kell helyezni. Dogmatikai hibát ezért az elsőfokú ítéletben a Fővárosi Ítéltábla nem észlelt, éppen ellenkezőleg, az alkalmazandó anyagi jog megállapítását követően lehet arra a kérdésre választ adni, hogy e jog alkalmazására rendelkezik-e az alperes hatáskörrel.

A Pp. 339/A.§-ának a határozat meghozatalakor hatályos szövege szerint a bíróság a közigazgatási határozatot - jogszabály eltérő rendelkezése hiányában - a meghozatalakor hatályban volt jogszabályok és fennálló tények alapján vizsgálja felül. A Pp. 2005. november 1-jétől hatályos szabályozása a korábbi bírói gyakorlatot törvényesítette. A Legfelsőbb Bíróság Közigazgatási Kollégiuma ugyanis a KGD. 1992/5. számában közzétett véleményében már kifejtette, hogy a közigazgatási határozat meghozatalakor hatályban lévő jogszabály alkalmazását kell a bíróságnak vizsgálnia. Az olyan jogszabály időközben történt megjelenése esetén viszont, amelyben a hatálybalépésről szóló rendelkezés az új jogszabály alkalmazását a folyamatban lévő ügyekre is előírja, a bírósági felülvizsgálat során figyelembe kell venni a határozat meghozatala után bekövetkezett jogszabályváltozást. Ezzel összhangban fejtí ki a Pp. 339/A.§-ához fűzött indokolás is azt, hogy a közigazgatási bíráskodás funkciója az Alkotmány 50.§-ának (2) bekezdése szerint a közigazgatási határozatok törvényességének ellenőrzése. Egy határozat törvényessége pedig csak úgy ítéltető meg, ha a bíróság azt a meghozatala időpontjában hatályos jogszabályokkal veti össze, illetve az eljárás megindításakor az eljárás alapjául szolgáló tényálláshoz viszonyítva ítélt meg. Az idő múlása, a jogszabályok módosulása és a körülmények változása nem tehet egy határozatot jogszerűvé vagy jogsértővé. Mindebből látható, hogy a Pp. 339/A.§-ának beiktatásával kizárólag az volt a cél, hogy egyértelmű legyen az, hogy a bírósági felülvizsgálat során a határozat meghozatala utáni jogszabályváltozásokat nem lehet figyelembe venni. Ez alól kivételt csak jogszabály tehet. Szó nincs tehát arról, hogy a Pp. 339/A.§-a a közigazgatási ügyekben alkalmazandó jogszabályok hatályáról rendelkezne, s különösen nem vezérelte a jogalkotót az általánosan elfogadott normatani szabályok gyökeres megváltoztatásának a szándéka.

Amint arra az elsőfokú bíróság által hivatkozott IRM rendelet indokolása is rámutatott; általános normatani szabály, hogy az anyagi jogi előírást - az eljárásjogi normáktól eltérően - az alkalmazására okot adó jogi tény bekövetkezésének napján hatályos szabályok szerint kell alkalmazni. Ebből az alapelvből következik, hogy az anyagi jogi szabály a módosítása vagy hatályon kívül helyezése után még továbbhatást vált ki, az ennek alapján létrejött jogviszonyokra - eltérő rendelkezés hiányában - ez a szabályozás továbbra is alkalmazandó. Az anyagi jogszabály hatályon kívül helyezése ezért, főszabály szerint csak azt zárja ki, hogy az újonnan keletkező jogviszonyokra az jogi hatással legyen, a korábban létrejött jogi tények, jogviszonyok körében mindaddig

tovább alkalmazandó, amíg azok ki nem futnak alóla, ténylegesen meg nem szűnnek. Az anyagi jog továbbhatása miatt szükségtelen a jogalkotónak arról külön rendelkezni, hogy valamely anyagi jogszabályt a hatálybalépését követően keletkezett jogviszonyokra kell-e alkalmazni. Külön átmeneti szabályt csak akkor kell hozni, ha a jogalkotó úgy dönt, hogy az anyagi jogi jogviszonyt nem a keletkezése időpontjában hatályos jogszabályok, hanem az utóbbi anyagi jogi norma szerint kell megítélni. A jogalkotási alapelv alapján tehát a jogalkotónak nem kell minden esetben rendelkeznie a folyamatban lévő ügyekben alkalmazandó jogszabályról. Ha nincs átmeneti rendelkezés, akkor a főszabály érvényesül, vagyis az adott cselekményt a megvalósulása napján hatályos anyagi jogi szabályok szerint kell megítélni.

Az Fttv. 29.§-ának (4) bekezdésével módosított Tpv. 8.§-ának (1) bekezdése és az Fttv. 29.§-ának (12) bekezdés a) pontjával megállapított 8.§-ának (2) bekezdés a) és b) pontjai anyagi jogi szabályt tartalmaznak. Mivel az Fttv. 52.§-ának (2) bekezdése értelmében a Tpv. kiemelt módosításai 2008. szeptember 1-jén lépnek hatályba, és nincs arra kifejezett rendelkezés, hogy az ez idő előtti magatartásokat az új anyagi jogi szabályok szerint kellene értékelni, ezért a felperes 2005., 2006. és 2007. években tanúsított magatartását az ezen időben hatályos versenyjogi szabályok alapján kell megítélni. Az Fttv. nem zárta ki a Tpv. korábbi szabályainak alkalmazását, és az anyagi jog továbbhatása folytán a felperes magatartását annak ellenére kell a korábbi jogszabályok alapján vizsgálni, hogy a korábbi jogszabályok a határozat meghozatalakor már nem voltak hatályban.

A fentieket támasztja alá a Pp. 2011. január 1-jétől hatályos és a folyamatban lévő ügyekben is alkalmazandó 339/A.§-a, amely már akként rendelkezik, hogy a közigazgatási határozatot a bíróság a meghozatalakor alkalmazandó jogszabályok alapján vizsgálja felül. Jelen esetben a fentiek alapján megállapítható, hogy az alkalmazandó anyagi jog megválasztását nem érinti az, hogy egy új jogszabály lépett hatályba a 2008. szeptember 1-je után elkövetett magatartásokra.

A Tpv. 45.§-ának változatlan szövege szerint a Gazdasági Versenyhivatal jár el minden olyan versenyfelügyeleti ügyben, amely nem tartozik a bíróság hatáskörébe. Az Fttv. 10.§-a jelentős hatásköri változást hozott ugyan, de ezek a szabályok csak a 2008. szeptember 1-jét követően tanúsított magatartásokra vonatkoznak. Az Fttv. nem rendelkezik az alperesnek a Tpv. 8.§-ának rendelkezéseivel kapcsolódó hatásköréről, azt nem szünteti meg. Az Fttv. hatásköri szabályai ezért nem vonatkoznak a korábbi anyagi jog alapján, a korábbi magatartásokkal szemben eljáró hatóságok ügyeire. Ebből következik, hogy az alperesnek a 2008. szeptember 1-je előtti magatartások tekintetében továbbra is fennáll a hatásköre, így a felperes 2005. októbere és 2007. májusa között adott tájékoztatásaival kapcsolatban jogosult és köteles is volt eljárni, ennek keretében döntést hozni, méghozzá a korabeli anyagi jogszabályok figyelembevételével. Ez az álláspont abból is következik, hogy az Fttv. 2008. szeptember 1-jétől indult eljárásokban alkalmazandó 10.§-a a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmának megsértése esetére rendelkezik az eljáró hatóságokról, azaz nincs és nem is lehet visszaható hatálya. Az Fttv. hatásköri szabályai sem a korábbi anyagi jogot, sem a korábbi magatartásokkal szemben eljáró hatóság hatáskörét nem érintik. A tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmával kapcsolatos szabályok pedig éppen a visszaható hatály hiányában nem kérhetők

számon a jogalanyokon a 2008. szeptember 1-je előtti magatartásaik vonatkozásában. Ebből következik, hogy téves az a felperesi érvelés, miszerint a jogalkotó úgy döntött, hogy a korábban megvalósított fogyasztói megtévesztést 2008. szeptember 1-je után az Fttv. alapján lehet vagy kellene szankcionálni.

A fentiek alapján alaptalanul hivatkozott a felperes a Fővárosi Bíróság másik tanácsa által hozott ítéleti indoklásra. Az elsőfokú bíróság a felperesi érveket maradéktalanul figyelembe vette, ám azok a Pp. 339/A.§-ának értelmezése, az IRM rendelet szabályai és indokolása, valamint a Tptv. és az Fttv. vonatkozó rendelkezéseinek összevetése és értelmezése alapján nem voltak elfogadhatók.

Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást a PSZÁF és az alperes párhuzamos hatáskörével kapcsolatban is. A felperes nem vitatta, hogy a PSZÁF a Tpt. 400.§-a alapján járt el és a Tpt. 115.§-ában, illetve az 54.§-ának (1) bekezdésében írtak megsértését állapította meg. Szó nincs tehát arról, hogy a PSZÁF az alperes hatáskörében, az alperes által alkalmazott anyagi jogszabályok alapján járt volna el. Amint azt az Alkotmánybíróság a 353/B/2007. AB számú határozatában is megjegyezte: az, hogy egy ügyel kapcsolatban, annak többféle aspektusára figyelemmel, többféle fórum előtt indul eljárás, nem példanélküli. Például egy személy indíthat a Gazdasági Versenyhivatal, a Fogyasztóvédelmi Felügyelőség és a bíróság előtt is eljárást ugyanazon reklám miatt, amennyiben az mind fogyasztóvédelmi, mind verseny tilalmi szabályokat sért és egyidejűleg személyiségi jogsérelmet is okoz (pl. 1270/B/1997. AB határozat, ABH 2000., 713, 720). Jelen esetben tehát a PSZÁF és az alperes is jogosult volt a felperes magatartását vizsgálni, a rájuk vonatkozó szabályok szerint, különböző aspektusból. Ennél fogva a PSZÁF eljárása, illetve határozata nem lehetett korlátja az alperes versenyfelügyeleti jogköre gyakorlásának.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes érdemben nem vitatta, hogy 2005. októbere és 2007. májusa között a fogyasztók megtévesztésére alkalmas magatartást tanúsított az általa értékesített CDO-kötvények ún. Tájékoztató leírásainak alkalmazásával, és azt sem állította, hogy e magatartás miatt akár a jogalapja tekintetében, akár összességében jogsértő lenne a versenyfelügyeleti bírság kiszabása. A felperes kereseti előadása és fellebbezési érvelése is kizárólag az alperes hatáskörével, illetve az alkalmazandó joggal volt kapcsolatos, ezért a másodfokú bíróság a felperes magatartásának jogi megítélését és az alkalmazott szankciót illetően érdemben nem foglalt állást.

A kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes másodfokon is pervesztes lett, ezért a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján köteles az alperes másodfokú perköltségének a megfizetésére, míg az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) - fellebbezés benyújtása időpontjában hatályos - 39.§-ának (1) bekezdése és 46.§-ának (1) bekezdése szerinti mértékű fellebbezési illeték viselésére a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján köteles. A másodfokú bíróság észlelte, hogy az elsőfokú bíróság tévesen döntött a felperest terhelő kereseti illeték összegéről. Az Itv. 2010. január 1-jétől

hatályos 43.§-ának (3) bekezdése ugyanis a versenyügyeket kivette a tételes illeték hatálya alól, ezért a kereseti illetéket helyesen az Itv. 39.§-ának (1) bekezdése alapján, a per tárgyának értékére figyelemmel kell megállapítani. Erre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül határozott a további le nem rótt, az Itv. 39.§-ának (1) bekezdése és 42.§-ának (1) bekezdés a) pontja szerinti mértékű kereseti illeték viseléséről.

Budapest, 2011. évi február hó 23. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet sk. a tanács elnöke, dr. Vitál-Eigner Beáta sk. előadó bíró, dr.
Bacsa Andrea sk. bíró